

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

9/2005

Zážitky z Volyně

Vážení přátelé,
právě jsem dočetla knihu „Dějiny volyňských Čechů“. Hodně jsem se dověděla a pochopila. Mám za zlé svým předkům, že odešli z vlasti. Dvakrát jsem se byla podívat v České Skalici, odkud pocházela moje prababička. Když jsem viděla ten překrásný kraj, řekla jsem si, jak mohli odejít do ciziny? Ale asi k tomu měli své důvody. Možná kdyby tušili, co je tam čeká a jaké tráble prožijí jejich potomci, tak by neodcházel. Bratr mé prababičky prý říkal „Kde se člověk zrodí, tam se hodí ...“

Chci napsat pro své vrstevníky - **Jak jsem žila na Volyni ...**

Začnu školou. Do školy jsem začala chodit v r. 1936 a moc jsem se na ni těšila, ale moc dlouho mi to nevydrželo. Po nějaké době jsem do školy chodila nerada, proč vlastně? Škola byla nová, třídy velké a světlé. Patřila jsem k dobrým žákům, tak proč? Důvodů bylo hned několik. Škola nestála v naší vesnici Ludcharovce (Ludchardě), ale v ukrajinské vesnici Ivaň, která byla od nás vzdálena přes dva kilometry. To jsme museli šlapat za každého počasí. Nás, českých dětí, tam chodila hrstka, o přestávkách jsme se scházeli a mluvili jsme spolu česky, no a vždy se našel někdo, kdo se nám posmíval, a to mě uráželo. Nejvíce jsem se těšila na pondělky, kdy jsme měli jednu hodinu týdne češtinu. To jsme četli nebo zpívali. Bylo mi do dobře, když jsem s učitelem ve třídě mohla mluvit česky.

Uběhly tři roky a byla jsem ve třetí třídě, přišel rok 1939 a všichni jsme opakovali ročník, protože jsme neuměli Rusky. Už žádná hodina češtiny nebyla a všechno bylo jinak. Potom přišel rok 1941 „dvacitý vtarovo juňa rovno v čtyry časa Kijev bombily nam objavili čto načalasja vojna“ a bylo to v háji. V zimě se do školy moc nechodilo, nebylo čím topit. V našem kraji široko daleko nebyl les, takže byla nouze o palivo, taky nebyly sešity a jiné věci, ale do školy se chodilo, muselo se to nějak přefleknout.

Přišel začátek února 1944, do naší vesnice dorazila fronta. Rázem z nás byli běženci. Všichni jsme museli opustit vesnici a šli jsme kdo kam, k přátelům, známým atp. My jsme byli na Falkovtštině u dobrých lidí. Cítili jsme se tam jako doma. Po šesti týdnech jsme se vrátili zpátky do vesnice. Vesnice byla jako po frontě samá díra. Trochu se to pospravilo a žilo se dál, to už bylo naplň vyliďněno - 10 lidí vzali do Německa na práci, 45 lidí odešlo do armády, zůstaly ženy a děti a staří dědové, ale to Vám neřekám nic nového, bylo to všude stejné.

Čas běžel a byl to rok 1945 mně bylo 16 let a jednou maminka řekla: „Libuško, žádné poslavování po vsi nebude, půjdeš do Dubna učít se šit.“ V Dubně žila moje teta, tak jsem měla kde bydlet. Nastoupila jsem do „Artělu“. Co byl „Artěl“ byl to podnik, ve kterém byla sdružená řemesla. V Artělu se mi líbilo, pracovala tam samá mladá děvčata, při práci se hodně zpívalo a já kde se zpívalo a hrálo jsem nesměla chybět. Tři měsíce jsem byla učnice, přišivala jsem knoflíky, obšivala dírky a žehlila, potom jsem dostala stroj a musela jsem plnit plán. Měla jsem smůlu, dostala jsem starou „singrovku“, která byla poruchová, musela jsem často volat opraváře, tím jsem se zdržovala a nemohla jsem normu plnit. Jenomže vedení pro to nemělo pochopení kdo z jakých důvodů neplnil normu, muselo se to dohonit po pracovní době. To se mi nelíbilo a komu by se to líbilo? Byly tam válečné podmiňky. Neměly jsme každá svou židli u stroje, ale dlouhou lavici, prostě prkno, když jedna vstala, všechny jsme se zhouply ...

Taky jsme dostávaly „Pajok“ to bylo půl kila černého chleba denně a jednou za tři měsíce půl kila cukru. Plat jsem měla 150 tehdejších rublů měsíčně. 100 rublů stál domácí bochník chleba na bazaru.

Našla jsem si tam kamarádku. Byla to Ruska. Neměla rodiče, žila v Dubně u strejdy, který byl

náčelníkem NKVD. Já jsem ráda zpívala ruské častušky, mezi jinými i tuto:

„Já na bočce sežu, tam proso seju, ja za eti galife prodaju Rosiju“

Jednou ke mně přišla moje kamarádka a říká: „Luba, ty nezpívej tu písničku, můj strejda říkal, že by tě mohli za to zavřít.“ Zavřít za písničku, no to snad ne, myslela jsem si já. Neviděla jsem na tom nic proti-státního. Prostě dívka měla ráda svého chlapce, který nosil galife a tak se jí v nich líbil, že by za něj dala celé Rusko. Jenže tam bylo slovo „prodaju Rosiju“ a někdo by mohl říci, že v Rusku je takový nedostatek oblečení, že by za galife dali celé Rusko, a ještě někdo jiný by mohl říci, že chce prodávat Rusko? Tak šup s tebou na Sibiř.

Nikdo mě neudal a tak jsem se šťastně dostala do Čech, tady už jsem častušky nezpívala. Tady mne zaujaly „Bílé konvalinky“ a „Červená sukýnka“.

Abych se vrátila ještě na Volyni. Vzpomněla jsem si na případ mého strejdy. Rád si zašel do hospody. Bylo to za polské vlády. Jednou byl v hospodě a měl trochu vypito, když tam přišli dva muži v dlouhých kožíších. Strejda, v domnění, že jsou to Ukrajinci, tak si zanotoval: „Hej župy župy, Poláky do d'upy“

Pánové rozeplli kožichy a pod nimi měli uniformy polských četníků. Chudák strejda za to dostal několik měsíců t'urmy. Za písničku zavíraly i jiné vlády. Rozdíl byl v tom, že Poláci dávali několik měsíců a Rusové hned 10 let.

Když jsem u těch t'urem, tak jednu t'uremňuju:

Solnce schodit i zachodit a v t'urmě majej t'ěmno děň i nočju časovije stěregut' majjo okno, kak chatite, stěregitě, vsjoravno ja uběgu miňa chočela na volju viděť rodinu svoju ech vy cepy moji cepy vy železny storoža ně porvat' vas ni poretat' ně pobit' vas nikakda.“

V r. 1992 jsem si přečetla knihu „Souostroví Gulag“ a tam se píše, jak se zavíralo za písničku, za anekdotu, za snop žita, a také za svévolné opuštění zaměstnání. Toto byl také trochu můj případ:

Bylo to asi v druhé půlce r. 1946, kdy už se najisto vědělo, že se pojede do Čech. Já jsem už v práci neměla žádné stání, myšlenkami a jednou nohou jsem už byla v Čechách, hlavu v oblacích, tak jak to v sedmácti letech umíme a říkala jsem si: „Já pojedu do Čech a vy mě tady mžete být všichni ukrazení.“ Přišla jsem na nápad, že bych mohla už předem odejít z práce. Necítila jsem se dobře a tak jsem to vzala přes doktory. Bláhově jsem si myslela, že dostanu neschopenku a že to bude vyřízené. Ale to jsem se spletla. Doktor mě prohlédl a řekl, že sice mám malou vadu srdce, ale s tím že mohu pracovat. Možná, že kdybych za ním šla s plnou kozinou, tak by mě uznal práce neschopnou. Tak jsem si řekla: „Dobrovolně jsi tam nastoupila, kdo mě tam má právo držet.“ Připomněla jsem si jedno polské pořekadlo: „Musí to na Rusi a na Volyňu jak kto chce“ a zůstala jsem doma. Netrvalo dlouho a nechal si mě zavolat ředitel, už si nevzpomínám, co mi všechno říkal, vim jen, že na mě hrozně křičel. - mezi jiným my vas sudit budem-když se dost vyřval a mě náhle strachu, že jsem málem omdlela, tak mi řekl: „Máte velké štěstí, že odjíždíte za hranice, jinak byste šla před soud. Ani nevím, jak jsem z té kanceláře vyšla, hlava se mi točila, měla jsem mžitky před očima. Tak to byly mé zážitky za osmnáct let prožitých na Volyni.

Je pravda, že byly i hezké chvíle, kdy jsme s děvčaty chodily v Dubně tancovat nebo do kina. Co na tom, že se jednou na zábavě i střílelo to když dva podnapilí seržanti se dohadovali o jedno děvče.

Ještě jednu perličku: Když jsme přijeli do Čech, usídlili jsme se v jižních Čechách. V té vesnici byla hospoda a taneční sál-jmenovalo se to Stalinův dům. Přijel tam jeden mladý Volyňák hledat usedlost, a když viděl ten nápis, řekl: „No to jsou mi pořádky, tak já od Stalinova domu utíkám a tady je taky.“

Ale stejně na naší Volyni nedám dopustit a ráda na ni vzpomínám. Nebýt té války, bylo by všechno jiné. Nevím, jaký má magnet, že nás tak přitahuje.

Já už jsem tam byla třikrát a je mi moc líto, jak je to tam zanedbané. Správně napsal jeden čtenář, že se tam zastavil čas. Čeho jsme tam zažili nejvíce, to byl strach. Vzpomínám si, jak jsme se v Čechách dobře vyspali, že jsme neměli strach, že nás v noci někdo přepadne. Ale stejně ve mně zůstal takový divný pocit: každý večer, když jsem šla spát, musela jsem myslet na tu válku. To už jsem se bála o svoje děti a trvalo mi asi pět let, než to ze mne vyprchalo.

Ještě jednou se vrátím k Volyni. Tam se za sovětů cenila chudoba, mám na to vzpomínku. Dvě malé holčičky si tam povídaly, ta jedna říkala té druhé: Vy se máte, že jste chudé, aspoň vás nevyvezou na Sibiř. Tenkrát byla Sibiř velký postrach.

Sepsala Libuše Sivulská rozená Stiburková

Vzpomínání ...

(Pokračování z čísla 5 Zpravodaje)

Průběhem krátké doby, asi ve třech etapách, odešla na frontu převážná část mužů. Každou skupinu vezly do rajonů vozy se zapřaženými koni. Doprovozeli je téměř všichni zbylí spoluobčané a hlavně náš dechový orchestr pochodem „Loučení slovanů“. Tento pochod nikdy nevyvmizí z mé paměti. Je krásný a jeho melodie přiblíží každému smutek a žal.

V první skupině (to bylo druhého dne po zahájení války), šel můj otčím Koniček Vojtěch. Vlastního otce jsem znala jen z fotografie, zemřel dva týdny před mým narozením. Otčím se ke mně choval moc hezky a proto jsem ho měla moc ráda. Velice těžko jsem se s ním loučila, i když jsem tehdy netušila, že se více nevidíme. Cestou mi řekl: „Neplač, není-li pro mě kulka dělaná, zůstanu živ, vrátím se k vám a ty se budeš dále učit. Tehdy jsem měla za sebou devět tříd obecně vzdělávací školy. Jenže ta kulka asi byla pro něj připravená. Už se do rodiny nevrátil. Zůstaly jsme s matkou čtyři děti, nejmladšímu bratrovi byly v té době tři roky. Takovéhoto vdov s malými dětmi zůstal v obci přes padesát. A kolik matek poslalo do války to nejdražší-svoje děti! Například z rodiny Šolcových se nevrátili čtyři synové, z rodiny Černých tři, Gabriellových čtyři, z rodiny Tuhých tři, Chudobových tři, tři bratři Veselých, čtyři Opustových (Václava). Na bojišti zůstal také Ornst Vladimír a jeho syn, také Jan Černý se synem, z rodiny Erpsových dva synové. Jejich otec zahynul při bombardování obce. Syn Vladimír byl vzat do Německa. Naštěstí se vrátil do rodiny, kterou tvořila matka a dvě sestry.

Všichni, co zůstali doma, se dostali pod hrůzovládu okupanta (červen-červenec 1941).

Obec válkou velmi utrpěla. Patnáct obydlí bylo spaleno, zahrady, dobytčí farmy, konírny, sklady na zrní zničeny. Přestala fungovat škola, knihovna i klub. Kolchoz byl rozpuštěn. Kolem čtyřiceti osob vzato na nucené práce do Německa. Organizované zásobování obyvatelstva na okupovaných územích nebylo doslova žádné. Vše, kromě soli a kamínků do zapalovače, se lidé naučili dělat po domáku. Nejprve se začala vařit samohonka a mýdlo, to se prodávalo nebo vyměňovalo za potraviny. Mouku jsme mleli na žernovech, lisovali jsme lneňný olej atd. Všude panoval zmatek a trápení. Přesto i v tuto těžkou dobu lidé drželi pospolu, vzájemně si pomáhali a utěšovali se. Neustále doufali v lepší časy. Všechna třída spočívala na bedrech žen. Těžko si lze představit, kde se v nich bralo tolik odvahy a síly. Jak správně o nich napsal básník M. V. Isakovský:

..... Copak to dovedeš vyjádřit
v jakých žs časech jsi žila ...
Jaká to nezměrná břemena
Na ženská ramena lehla ...

Osudy války zavály každého bojovníka z České Zubovštiny jinam. Pevážná část mobilizovaných mužů bojovala v Rudé armádě. Malá část byla převedena do Československého armádního sboru v SSSR, který pod velením generála Ludvíka Svobody bojoval po boku Rudé armády proti společnému

nepríteli. Mezi nimi byla i celá rodina Josefa Pišla, jež byla během kolektivizace rozkuláčena a vyjela na Sibiř. Otec, Josef Pišl, tragicky zahynul kdesi u Kijeva, manželka a dcery Aninka, Mařenka a Pavlinka prošly celou válečnou cestou z Buzuluku do Prahy.

Dále v Československém sboru bojovalo kolem 21 Čechů ze Zubovčiny. Všichni se zúčastnili i Karpatko-Dukelské operace a pomohli překonávat Karpaty a otevírat cestu k osvobození Československa.

V těchto těžkých bojích padlo nebo bylo zraněno kolem 80 000 sovětských vojáků a přes 7500 československých vojáků - příslušníků Čsl. armádního sboru. Zde padl také náš příbuzný Antonín Pišl (syn manželova bratrance). Jeho jméno je vyryto na panelu Dukelského památníku, který byl po válce vybudován vládou hrdinů bojů o karpatské průsmyky.

Po překročení čsl. hranice padl jeho kamarád a spolubojovník Vladimír Horský. Vladimír Pišl byl zraněn a po uzdravení znovu nasazen do bojů. Svoji frontovou cestu se všemi dalšími příslušníky sboru, kteří přežili, ukončil v Praze.

Národy České republiky a Sovětského svazu přinesly válce kruté oběti. Také každou rodinu v Zubovčíně nějak tragicky poznamenala. Jedna zůstala bez bydliště, ztratila otce, syna, zetě, druhou matku, snachu, dceru ať na frontě, doma, nebo na nucených pracích. V Zubovčíně nebylo občana, který by stál stranou odporu proti fašismu. Mnozí, kteří nepadli na frontě, byli těžce zranění. Miroslav Homoláč a Vladimír Javůrek přišli o nohu. Trvalým invalidou byl obránce Stalingradu, dlouholetý předseda národního výboru, Václav Novotný. Nikdo z nich není již nazívu. Také Tola Erps, který od roku 1991 do r. 1994 bydlel v Olavi u Sokolova. Tam bydlí Václav Machaček, který má dodnes těžké následky po zranění.

Ukrajínští Češi se vždy cítili být součástí českého národa, a dlouhým odloučením se pocit souznělosti s tím národem více upevňoval. To byl hlavní důvod spontánního nástupu volyňských mužů a žen k osvobození Československa tady i na jiných bojištích, je známo, že ostudu národu a sobě nedělali...

Ti, které nepotkal ten nejhorší osud, se postupně v letech měsících r. 1945 vraceli do své rodné obce. Čekalo je mnoho starostí a práce na obnově obce. Odkládali vybledlé uniformy, řády a medaile, zapojili se do práce, likvidovali pozůstatky z války a snažili se navázat na předválečné úspěchy.

Anna Pišlová
Milovice, 31. května 2005

Díky, maminko, žeš přežila hrůzu koncentráku, díky za život ...

Moje máma patří k miliónům lidí, jimž bylo souzeno zažít válku a mít zničené mládí-nejkrásnější období v lidském životě. Byla tehdy mladičkou osmnáctiletou dívenkou. Byla dcerou českých rodičů žijících v Kyjevě na Ukrajině, kde se narodila ona i obě mladší sestry. Snila o tom, že se stane umělkyní. Byla muzikální, studovala balet, hrála ochotnické divadlo a měla před sebou slibnou budoucnost. Vše skončilo ráz na ráz. Přišla válka...

Město obsadila německá armáda. Nastal teror. Zavřeli všechny školy. Tisíce Židů shromáždili a postříleli v Babím Jaru u Kyjeva. Chytali lidi na ulicích, přepadali domy a byty. Vyháněli především mládež do transportů na nucené práce do Říše. Nestáčila se ani rozloučit s rodiči a sestrami. Když je naložili do vagonů na dobytek a vezli tisíce kilometrů neznámo kam, nevěděla, jestli je ještě někdy spatří. Pro slzy nevěděla. Nebyla sama. Pláč a nářek se ozývaly všude kolem.

Rozhodla se utéci, když vlak stál ve Zdobunově na Volyni. Jak věděla od rodičů, žili tam někde příbuzní a na nádraží pracoval jeden strýc. Měla však smůlu. Ten den strýc nebyl ve službě a cizí lidé se báli ji schovat. Byla prozrazena. Dozorci jí kopanci a fackami dopravili zpět do vagonů...

Tábor se nacházel v hlubokých lesích poblíž města Genthin. Obrovský lágř s krematoriem, rozdělený na dvě části. V jedné byli váleční zajatci, ve druhé lidi na nucené práce, Poláci, Francouzi, Holanďané, Jugoslávci, Češi, Rusové a jiní. Také němečtí antifašisté. Lidé z Východu byli odděleni od ostatních ostatním drátém pod elektrickým napětím. Bydlení v dlouhých barácích. Na světnici žilo dvanáct žen. Všichni pracovali ve velkém závodě na municii, který byl maskován sítí s lesním porostem. Do práce je vodili pod dohledem a se psy. Pracovali až čtrnáct hodin denně. Stále slyšeli jen nadávky a hrubé urážky.

Museli nosit dřeváky v létě i v zimě. Máma měla často omrzlé nohy a stále velký hlad. Jednou za celý den dostávali malý kousek chleba a hrnek šlíchty.

Na Východě zuřila válka, o svých blízkých nevěděla nic. Rozhodla se napsat alespoň tátově sestře do Stříbra v Čechách, zda by jí neposlala něco k jídlu a teplé prádlo. Dopis psala česky, nevěřila, že doufala, že dojde adresátovi. Došel tam.

Na nevelký balík se upíralo dvanáct párů hladových očí. Matka rozdělila chléb a slaninu rovným dílem pro všechny ve světnici. „Emilko, zdravíme tě, a vydrž, děvče...“ psala tetička. Tolik radosti jí přinesl ten malý dopis. Nikdy předtím neviděla tátovu sestru Marii, která čas od času posílala nešťastné neteři něco k snědku. S vděčností vzpomíná i na strýčka Josefa, matčina bratra. Sám byl na nucených pracích v Německu. Pracoval u sedláka někde v Bavorsku.

V novinách si přečetl její jméno v seznamech lidí vyhnaných z Kyjeva. Napsal jí a také pomohl. Pečlivě uschovávala pohledy a dopisy. Věřila, že snad někdy po válce bude moci oběma osobně poděkovat za pomoc v nouzi.

Vězni si pomáhali mezi sebou. Vzpomíná, jak vězeňkyně jedné noci tajně barvily starší ženě šedivé vlasy nějakým utřejchem, aby vypadala mladší a nemusela do plynu. Komín krematoria dýmal noc co noc. Říše potřebovala mladé a silné lidi. Ti staří a nemocní byli na obtíž.

Avšak i mezi Němci byli hodní lidé. Civilní obyvatelstvo, obyčejní dělníci, kteří pracovali v továrně. Její předák v dílně, který jí vzhledem připomínal otce, starší korupentní žena, jež byla jako máma. A také dvě mladá děvčata. Ti všichni dávali vězňům tajně jídlo a pomáhali jim přežít. Strach měli všichni z mistrů a šéfu. Z jejich esáckých uniform s lebkami a hákovými kříži na pažích.

Tak uplynuly čtyři těžké roky. Fronta se blížila. Esemani byli stále více zlí. Jízva na rtu mamince dodnes připomíná její další nezdařený pokus o útek. Lágrm se rozšířila záprava, že Rusové už jsou blízko, a také, že na seznamech do plynu jsou všichni vězni. Tábor měl být zlikvidován. Jedné dubnové noci roku 1945 je vzbudil alarm. Museli nastoupit na „apelplac“. Strážě chytily čtyři rozvědčičky, a před zraky všech jim zařva odřezaly uši a vypíchly oči. Pak je zabily. Čtyři mladé kluky!

Dunění děl se stále více přibližovalo. Noční oblohu osvětlila záře, že bylo vidět jako ve dnc. Spojenci bombardovali Berlín. Nad táborem přelétaly těžké bombardéry. Nastala panika. Všichni dozorcí zmizeli, asi doufali, že bomby, které zasáhnou municní továrnu, rozmetají i tábor plný lidí. Vězni byli ponecháni osudu. Máma se pokoušela utéci, ale už nebylo kam. V okolních lesích probíhaly těžké boje. Při jednom náletu se nestačila ukrýt. Spolu s kamarádkou Kátou padly na zem. Když se matka probrala, polovina jejich baráku zmizela. Zůstala po něm jen velká jáma. Obě jako zázrakem přežily.

Kapitulace Německa byla podepsána 8. května 1945. Tak zní oficiální údaj v učebnicích dějepisu. Koncentrační tábor u Genthina osvobodila Rudá armáda 11. května.

Máma nikdy nezapomene na to, jak vyhublí, nemocní a zoufalí lidé vylézali z různých úkrytů a šlelní radostí objímali zaprášené, unavené vojáky. „Je mír! Lidé, slyšíte? Je mír! Jste svobodní!“ Takovou radost asi ani nelze popsat. Mamince bylo v té době dvaadvacet let.

Z malé fotografie dvou dívek v bílých blůžkách s nášivkou „Ost“ hledí dvě mladé tváře. Přiliš vážně na svůj věk. Nechce prozrazovat své jméno tato skromná a statečná žena. Díky, maminko, žeš přežila, díky za život.

Zinaida Králová, Chomutov

Já jsem tvé stáří, pozvi mě dál ...

Stáří je záluďné, přichází pozvolna a nenápadně, naše vlasy nabírají postupně barvu stříbra, přibývají vrásky. Paměť dostává také zabrat, poznámkový blok se najednou stává nezbytnou součástí našeho života.

Na zahrádce už nám práce nejde tak od ruky jako dříve. Rádi usedneme na lavičku ve stínu stromů. Ty stromy, které jsme sázeli, stárnou s námi, jejich kůra je stejně vrásčitá jako ta naše kůže.

Byla doba, kdy se zahrádkou nesly dětské hlasy, dětský smích vnoučátek hladel zahrádku i nás. Jejich smích utlumil tu obrovskou, neskutečnou bolest ze ztráty partnerky či partnera, dal zapomenout alespoň na chvíli na jeho nepřítomnost, na ten strašný stesk ...

Sedíme sami u okna a díváme se, jak se vesnice postupně ukládá ke spánku. Zůstává s námi jen ta obrovská hora bolesti a nezodpovězené otázky kde a kdy se stala chyba? Rozdali jsme tuny lásky, proč, proč zpátky nedostáváme nic? Děti byly naší životní jistotou, byli jsme přesvědčeni, že až zastárneme, budou se předhánět u našich dveří a nabízet svou pomoc ...

Dvěte u bytů máme pořad, ale nikdo u nich nestojí... Pokud děti něco potřebují, zavolají telefonem či mobillem, aby to bylo rychlejší a nemuseli se autem trmácet (za starýma) prostě není čas ...

Jak jde čas, odchází spousta našich kamarádů a my zůstáváme úplně sami, není komu se světit. Naši partneři, kteří už dlouho spí svůj věčný sen, se dívají shůry a určité nám přejí, abychom si našli někoho, kdo s námi v těžkých chvílích bude ... někoho, kdo utře svou rukou slzy a řekne: „Neplač!“ Už nebudeme myslet na to a na ty, kteří nám ubližují, teď jsme silní, nebo jen silnější. Spolu se nemusíme bát ... Vždyť ti naši draží tam nahoře nám drží palce. Bohužel ...

Václav Dubec

Výzva všem zájemcům o přátelské setkání

Mnoho let se setkávají bývalí frontovní vojáci a jejich přátelé na tzv. „babincí“. Iniciátorem těchto schůzek byla od samého začátku Helenka Křikavová-Albrechtová. Díky její neúnavné houževnatosti a energii se scházeli přátelé nejen z Prahy, ale i z okolí a dalších míst. Hela objížďala naše příslušníky a přesvědčovala je, abychom se scházeli k přátelskému posezení. Léta se starala o místnosti, kde bychom se mohli scházet. Byly to příjemné chvíle strávené „mezi svými“. Za to jí patří náš velký dík.

Bohužel, stárneme, mnoho z nás odešlo do nenávratna. Jiní pro nemocí a stáří se nemohli těchto našich setkání účastnit. Jsou i tací, kteří se domnívají, že se tato setkání již nekonají.

Na poslední schůzce Historické skupiny ČS OL jsme byli vyzváni, abychom upozornili každého, kdo by měl zájem zúčastňovat se našich schůzek, že budeme rádi, když přijde i se svými přáteli a to je výzva nejen pro bývalé vojenské příslušníky, ale pro každého, kdo má zájem setkat se se známými a prožít si příjemnou chvíli. Přijďte a chod'te, pokud jsme ještě schopni pohybu a možná najdete mezi námi nové přátele, se kterými se budete rádi pokávat. Vždyť starší člověk tolik potřebuje nebyť sám. Věříme, že i muži budou na ta setkání chodit, tak jako chodili dříve i když právě oni je nazvali „babincem“.

Scházíme se každý první čtvrtěk v měsíci od 13.00 hod. ve velkém zasedacím sále sekretariátu ČSOB v Praze 2, Sokolská 33, 4. patro (výťah). V této budově se nachází hotel Legie v blízkosti metra C zastávka I. P. Pavlova. Srdečně zveme!

Z pověření HS Irena Malinská

ZPRÁVY Z REGIONŮ ...

Ozvěny z regionu Chomutov.

Dnc 21. října se konalo podzimní Krajské setkání členů SČVP regionu Chomutov. Velice zajímavé bylo pozorovat, jak ti naši krajané, mnozí již opravdu starší, opírající se o hůlku, spěchají k místu setkání. Na tom je vidět, jak se již na setkání s krajany těšíme.

Ta setkání jsou vždy tak opravdově srdečná. I toto setkání se nevyvíjelo tradičně. Hned u dveří, kde se platily příspěvky, bylo srdečné přivítání se všemi zdivožilostními otázkami. Po sále, jako vždy, již kmitaly naše krajaneky s tácky plnými dobrot. Ty naše ženy snad tajně soutěží, která to bude mít chutnější. Sešlo se nás poměrně mnoho, ale řady řídno. Mnozí odešli na věčnost a mnozí pro nemohoucnost a nemoc přijít nemohou. Jistě se nás všech dotkla, že již mezi námi není krajan A. Hloušek, a že paní Nedbálková již také jezdí sama, a to až z Mělníka. Ta volyňská pouta jsou tak silná, že i když jsme z různých obcí, máme k sobě velice blízko. Když nic jiného by nás nespojovalo, tak vzpomínka na české učitelce, kteří nás učili, určitě nás pojí.

Velice vřele byly pívány delegace z Prahy a Žatce. Slavnost zahájila pí. Kačerová, která předala slovo předsedovi SČVP panu prof. VI. Duřkovi, který pozdravil přítomné a popřál jim hezkou zábavu.

Také on konstatoval, že naše řady řídno, ale přesto region, pod vedením pí. Kačerové, žije plným životem. Dále seznámil přítomné s přípravou 4. dílu Dějím volyňských Čechů a důvody, proč se pracuje na tomto

díle. Paní Irena Malínská ve svém příspěvku popsala práci muzea v Mlynově, kde je dokonce oddělení věnované životu Čechů na Volyni. Nabádala ke spolupráci, aby byla zachována památka na náš pobyt tam. Podobně vystoupila i Mgr. A. Finkousová, dcera zesnulé pí Pánkové. Ta vyprávěla o podobném muzeu v Dubně. Velice nás potěšila slibem, že zájezdy na Volyn budou pokračovat. Velice důležité a konkrétní bylo vystoupení pana Pinchese Narwy, tajemníka OV ČSBS. Přitomným vysvětlil zákon 375/2005, který pojednává o přípatcích k důchodu odbojářů a pozůstalých. Dokonce oznámil číslo telefonu a jméno paní, která to v Chomutově vyřizuje. Na toto téma vystoupil i pan generál v. v. Masopust. Ten přivezl i patřičné tiskopisy potřebné k žádosti o příplatek. Předseda SČVP velice vysoce zhodnotil vystoupení obou. Paní Nečasová ve svém vystoupení se věnovala stavu členské základny apod.

Toto setkání bylo sice bez hudby a dokonce i zpěvu, ale dle zdání všech to bylo setkání skutečně vydařené, skutečně posvícenské. Při loučení jsme si všichni přáli, aby nám Pán Bůh dopřál ještě mnohokrát se setkat.

Z pověření předsedy SČVP pana prof. V. Dufka a vedení regionu pí Kačerové

zprávu sepsal Václav Kytl

Region Žatec

Paní **Božena Krejčová-Vokráčková** přednesla na listopadovém sympoziu SČVP tuto zprávu:

Vážný pane předsedo, slíbené dovolte, abych v úvodu poděkovala za pozvání jako hosta k Vašemu dnešnímu jednání. Jsem ze Žatce a jsem členkou Sdružení.

V Žatci je dobrou tradicí uctívání významných památých dnů jako 28. října, bojů u Kyjeva, Sokolova, Dukly a dalších, a tak touto bylo i letos. V Lidovém domě se nás sešlo 120 členů.

K historii českého národa a ČSR od jejího začátku patří zejména 28. říjen 1918 den vzniku Československa. Bohužel, první republika trvala pouhých 20 let. V jejím čele stáli T. G. Masaryk a Dr. E. Beneš. V průběhu 78 let prochází náš národ těžkým obdobím nacistické okupace, která zasahuje i nás, volyňské Čechy, na Ukrajině. Kolik lidského utrpení a osobních tragédií jsme byli svědky! I po roce 1948 dobu komunistické perzekuce, do roce 1968 vměšování cizího „zpráteného“ státu do našich záležitostí a to až do roku 1989, kdy se náš stát vrací mezi vyspělé demokratické země dnes už začleněné do Evropské unie. Náš další vývoj ukáže čas. Přejeme si, aby náš vstup do Evropské unie byl tak, jak se vyjádřil prezident Václav Klaus bez poklonkování jako rovný s rovným.

Bliží se 60. výročí návratu volyňských Čechů do vlasti, kterou opustili, aby pro své rodiny hledali nový domov.

To, že volyňští Češi dvakrát splnili svou povinnost dobrovolně bojovat v I. a II. světové válce není třeba připomínat. Velmi dobře víme, že největší zásluhu o naše přisídlení měl právě pan prezident Dr. E. Beneš, který svým diplomatickým jednáním se sovětskou vládou dokázal vyrvat 45 000 Čechů ze sovětského „ráje“. Splnil tak slib daný dvaceti tisícům vojáků Svobodovy armády. Snad by bylo dobré vzpomenout téměř dva roky napjatého čekání rodičů, žen a dětí, kdy už nastane den setkání rozdělených rodin. Bohužel ne všichni se toho dočkali.

Myšlenku odhalit důstojný památník a tím poděkovat a odměnit se prezidentu Dr. E. Benešovi pokládáme za naši morální povinnost. Podnět k této akci dal brněnský region SČVP, a to jeho předseda pan Josef Kučera - jeho otec legionář I. světové války, on sám příslušník Svobodovy armády, v 50. letech politicky vězeň (šest a půl roku Jáchymova).

Otázek kolem této náročné akce bude asi mnoho. Především to bude umístění památníku na čestném a hlavně chráněném místě. Počítáme se vstřícností Městského úřadu v Žatci.

Dne 14. 11. 05 jsme jednali v prostorách Městského úřadu v Žatci s panem Ing. Farkotou a jeho náměstkem panem Ing. Dvořákem.

Zde jsme přednesli záměr volyňských Čechů o odhalení památníku. Pozorně vyslechli naše přání, přislíbili vstřannou podporu, ale zároveň zdůraznili umístění památníku na čestném místě, dobře chráněném, kde by nemohlo dojít k poškození.

Z jednání jsme odcházeli velmi, velmi spokojeni. Myslíme, že to byl první zdařilý krok k našemu společnému záměru.

Bude to asi celorepublikový čin volyňských Čechů k 60. výročí návratu do vlasti. Když jsem to na naši

konferenci přednesla před 120 členy, byli všichni pro a potleskem vyjádřili svůj souhlas.

Myslím, že jsem zčásti vysvětlila o co v Žatci jde, v dobrém domnění, že prezident Dr. E. Beneš si od nás zaslouží být zachován v paměti tímto způsobem.

V každém případě budeme spoléhat na soudržnost, velkorysost a také štedrost volyňských Čechů, kteří ještě na Volyni dokázali podpořit Českou matici školskou, spolky, Svazy, výdej novin Hlas Volyně a v neposlední řadě uctění památky malínských mučedníků.

Všechny podrobnosti budou sděleny na Republiko-veném výboru.

Přeji Vám dobrý pracovní tým lidí, ochotných v této věci jednat a pokračovat.

Zároveň přeji všem pohodu a dobré zdraví Vám i Vaším blízkým.

NAŠI JUBILANTI ...

Region Nymburk

V druhé polovině roku 2005 blahopřejeme k významnému životnímu jubileu těmto našim spoluobčanům:

90 let - 13. 6. Ing. Knop Vladimír z Poděbrad, 70 let 25. 12. Ornst Anatolij z Butovse (Jičín), 55 let 17. 12. Černá Ludmila z Milovic, 30 let 1. 12. Salačová Taťána z Milovic a 25 let 21. 11. Pilařová Inna Z Milovic.

Hodně štěstí, zdraví a životní pohodu, stále dobrou náladu *Za region A. Mazníková*

Moravskoslezský region

V I. čtvrtletí roku 2006 se dožívají významného jubilea tito naši členové:

60 let Mgr. Krejčí Václav, nar. 23. 1. Moldava, bytem Opava
65 let Bláhová Růžena, nar. 3. 1. Kopče, bytem Sosnová.

70 let Cupal Vladislav, nar. 13. 2. Pokosy, bytem Hladké Žitovice

75 let Bolf Blažej, nar. 3. 2. Star. Lhota, bytem Hukovice, Čechová Ludmila, nar. 12. 3. Miroslavka, bytem Opava, Dvořáková Marie, nar. 18. 1. Martinovka, bytem Krnov, Janková Libuše, nar. 19. 3. Dembrovka, bytem Ostrava-Poruba

80 let Klazan Valerian, nar. 7. 3. Mstěšín, bytem Suchdol nad Odrou

81 let Kracíková Antonie, nar. 1. 3. Podlesice, bytem Nový Jičín a Válková Emilie, nar. 3. 2. Janovka Česká, bytem Suchdol nad Odrou

83 let Gajdošíková Slávka, nar. 10. 2. Slavuta, bytem Kokory, Horská Emilie, nar. 12. 1. Karlovec, bytem Hl. Žitovice, Mikeš Vladimír, nar. 16. 3. Mělník, bytem Havířov, Rěblova Ludmila, nar. 4. 3. Mstěšín, bytem Suchdol n. Odrou

85 let Čmurcháková Anna, nar. 25. 1. Pokosy, bytem Krnov a Vegricht Miloslav, nar. 10. 2. Dembrovka, bytem Ostrava-Poruba.

Všem jubilantům přejeme vše nejlepší, do dalších let hodně zdraví a životní pohody.

Za regionální výbor: Dr. Vladimír Samec předseda a Marie Seitlová tajemnice

Region Mariánské Lázně

Životní jubilea slaví v našem regionu tyto naše členky: Ludmila Kovtunová, nar. 4. 9. Ujezce se dožila 75 roků a Olga Andrianová Moldava, se 25. 12. dožije 85 let. Za region oběma srdečně blahopřejte

Jaroslav Juha

Region Rakovník

Ve druhé polovině roku 2005 oslavili životní jubilea tito naši spoluobčané:

Evženie Altmanová, narozena v Zálesí 68 let, Jesenice. Věra Bečanová, nar. v Kladně 79 let, Hořesedly. Tatjana Broumová, nar. Huleč Č. 83 let, Hořesedly. Antonín Dědek, nar. V Malované 87 let, Kounov. Zdeněk Ferstl, nar. v Hulči České 63 let, Hořesedly. Marie Gruntová, nar. V Antonovce 69 let, Hořovický. Eugenie Hansalová, nar. V Dolince 68 let, Hořesedly. Emilie Hlaváčková, nar. V Novokraji 70 let, Rakovník. Prof. fil. Jaroslav Chudoba, narozen v Boratině 86 let, Milostín. Emile Kučera, narozen v Hulči 74 let, Pšovky. Jindřich Kučera, narozen v Kupičově 82 let, Šanov. Alena Kutková, nar. V Podhojce 64 let, Rakovník. Emilie Kvapilová, nar. V Hulči České 82 let, Pšovky. Naděžda Mižigárová, nar. Ve Volkově 65 let, Rakovník Marie Nováková, nar. V Buršově 77 let, Lužná v Čechách. Viktor Pavlíček, nar. V Urvenech Českých 72 let, Kolešov.

Jiřina Petřoková, nar. V Hulči České 64 let, Hořesedly. Zdena Poláková, nar. V Hulči České 73 let, Janovice n. Úhlavou. Lída Polcarová, nar. V Hulči

České 73 let, Rakovník Jiří Porazík, narozen v Hulči České 80 let, Rakovník. Marie Predmeská, nar. V Lišti 81 let, Hostokryje. Václav Procházka, nar. V Hulči České 69 let, Rakovník. Libuše Růžičková, nar. V Hulči České 78 let, Holešovice. Emilie Šimánková, nar. V Hulči České 72 let, Hořesedly.

Všem oslavencům přejeme do dalších let mnoho štěstí a zdraví.

Za region Libuše Růžičková oprava: v čísle 6/2005 bylo uvedeno, že pan Mikuláš Lenoch oslavil 70. narozeniny. Správný věk je 80 let.

Region Praha

Ve 4. čtvrtletí oslaví kulaté a půlkulaté výročí narození tito členové:

60 let Zdena Tichá, 10. 10. 2005

65 let MUDr. Jiří Mazánek, 18. 12. 2005

75 let Vladislav Kracík, 27. 11. 2005 a Vladislava Válková-Kracíková, 27. 11. 2005

80 let Ing. Zdeněk Damašek, 2. 11. 2005, Jaroslav Hrouda 22. 11. 2005, prof. Ing. Zoe Klusáková-Svobodová 4. 12. 2005, Míla Olivová, 1. 11. 2005, Marie Slépková, 10. 11. 2005, Marie Soprová, 15. 10. 2005

85 let Anna Janovská, 14. 11. 2005 a Olga Najmanová 2. 12. 2005

Všem jubilantům mnoho štěstí a zdraví do dalších let přeje

vedení regionu

Letos oslavil své osmdesáté narozeniny čestný člen SČVP, Pan Zbigniew Wojcieszek z Warszawy. Příslušníci pražského regionu přejí svému vzácnému příteli do dalších let života mnoho zdraví a spokojenosti, radosti v kruhu své rodiny a hodně krásných, slunečných dnů. Také hodně inspirace k jeho tvůrčí práci sepsování vzpomínkových článků, ve kterých často vzpomíná na své české přátele. „Sto lat Panie Zbigniewie!“ *Členové regionu Praha*

Krásné životní jubileum

Příslušník pražského regionu pan Josef Havlíček s manželkou paní Helenou oslavili letos svou briliantovou svatbu. 21. listopadu 2005 jsme se sešli na žižkovské radnici, abychom popřáli jubilantům do dalších let společného života. Přijela celá rodina dcery, která žije v cizině, dostal se vojenský atašé z polské ambasády, zástupci místní organizace obce legionářské, tajemník sekretariátu ČSOL, abychom ve slavnostní síni radnice v krásné, příjemné atmosféře byli svědky předání jubilejního diplomu k 65. výročí uzavření manželství.

Jako velmi mladí lidé se seznámili v Lublině, kde jako zajatec za drátěným plotem Josef čekal každý den, kdy jim někdo hodí balíček s troškou jídla, cigaretami atp. Po čase už ani tak nečekal na to sousto jídla, jako na mladičkou polskou dívku, která tyto balíčky nosila a vždy je házela právě jemu. Když se pak ze zajetí dostal na svobodu, tehdy ještě ani ne sedmnáctiletá Helenka se zamilovala do dvacetiletého českého hochy Josefa. Láska byla opětována. V té době Němci vyvázeli mládež na nucené práce do Německa a jediná možnost, aby Helenka nebyla zařazena do transportu byla provdat se. Tak se stalo, že nejdříve Helenka zachraňovala Josefa od hladu, a potom Josef Helenku před nasazením na nucené práce. Byla svatba. To manželství bylo Bohem požehnáno a manželé spolu prožili 65 let. Vychovali dvě děti a připravili je na dobrou cestu životem. Dnes se i maličký pravnuček Anton účastnil slavnostního aktu a svým mohutným křikem jako by chtěl na sebe upozornit a přát prarodičům sobě vlastním způsobem. Tímto také konkuroval operním sólistům, kteří krásnými melodiemi zpíjeme slavnostní atmosféru.

Náš rodák pan Josef Havlíček se narodil v Rovně v r. 1920. Po osvobození Lublina vstoupil do polské armády a v jejích řadách bojoval. Má hodnost polského důstojníka a je nositelem několika polských vyznamenání. Po válce se usídlil s manželkou v Praze a velmi aktivně působil při organizaci volyňských Čechů v Praze, za což mu patří náš veliký dík.

Oběma manželům přejeme ještě mnoho krásných dnů a roků, a aby jejich šťastné manželství trvalo ještě hodně, hodně dlouho.

Přání vyslovuje za všechny členy pražského regionu Irena Malínská

Region Chomutov

29. 12. 2005 oslaví své životní jubileum 85 let naše členka, paní Evženie Chárová. Pochází z města Žitomir na Ukrajině, bytem v Chomutově. 5. 1. 2006 oslaví své narozeniny naše dlouholetá členka, příslušnice Svobodovy armády, předsedkyně základní organizace SBS v Chomutově, pí Olga Šitařová 80 let života. Pochází z obce Dlouhé Pole na Volyni, bytem v Chomutově. 24. 1. 2006 oslaví své 80. narozeniny

náš člen, příslušník Svobodovy armády, pan Jaroslav Kovář z obce Michalovka na Volyni, bytem ve Vrskmani u Chomutova. 24. 1. 2006 oslaví rovněž své 75. narozeniny naše členka Věra Kávovalová z města Zdobunov, bytem v Údlicích u Chomutova.

Všem jubilantům hodně zdraví a štěstí do příštích let přeje
Jiřina Kačerová a jednatel J. Roller

Region Šumperk

V první polovině roku 2006 oslaví své narozeniny tyto naši krajané:

Bartošová Anna 5. 2. 1926, Rapotín. Bílek Jaroslav, 30. 4. 1930, Vikýřovice. Doležalová Antonie, 2. 2. 1929, Pardubice. Bílková Jaroslava 16. 4. 1935, Vikýřovice. Dvořáková Marie, 25. 5. 1928, Maršikov. Kubelová Alena, 19. 1. 1948, Vikýřovice. Jónová Libuše, 21. 2. 1933, Vikýřovice. Kašparová Leha, 27. 4. 1939, Rapotín. Jón Václav 27. 6. 1931, Vikýřovice. Hajný Vladimír, 11. 4. 1939, Šumperk. Konečná Emilie, 3. 3. 1933, Bludov, Hejduková Ludmila, 23. 5. 1922, Loučná. Koutná Anna, 15. 1. 1931, Šumperk. Hradílková Emilie, 21. 6. 1931, Šumperk. Kulichová Marie, 21. 3. 1924, Šumperk. Chytilová Jarmila, 12. 6. 1958, Vikýřovice. Milerová Milada, 14. 2. 1930, Petrov. Kucharčuková Věra, 21. 6. 1921, Nový Malín. Novotný Rostislav, 1. 1. 1928, V. Losiny. Lešáková Žofie, 15. 5. 1924, Rapotín. Pavlíčková Evženie, 9. 2. 1936, V. Losiny. Lišková Anna, 10. 5. 1913, Libina. Peterková Anastázie, 9. 5. 1922, Praha. Moravec Vítězslav, 20. 3. 1925, Vikýřovice. Ré Stanislav, 19. 1. 1932, N. Malín, Patera Vladimír, 5. 3. 1930, Sobotín. Stražilová Sylvie 6. 5. 1946, Hanušovice. Pospíšil Mstislav, 24. 6. 1937, Šumperk. Sůva Vladimír, 26. 2. 1929, Králec, Soukupová Vlasta, 1. 5. 1940, Šumperk. Šotolová Libuše, 24. 5. 1930, N. Malín. Sucháčková Anna, 23. 1. 1932, Šumperk Šotolová Božena, 4. 5. 1938, Nový Malín. Šimková Emilie, 30. 4. 1922, Šumperk. Glanc Antonín, 10. 1. 1925, Nový Malín. Vaněček Vladimír, 29. 5. 1925, Šumperk. Šťastný Václav, 20. 3. 1935, Rapotín. Volf Boris, 13. 6. 1918, Loučná. Homoláč Josef, 16. 3. 1959, Rokytnice. Žáková Jiřina, 14. 6. 1944, V. Losiny. Gól Jiří, 2. 1. 1989, Staré město. Žitný Rostislav, 22. 1. 1933, Vikýřovice.

Všem jubilantům přeje hodně životní pohody, a do dalších let hodně zdraví. *Za region Jiřina Žáková*

Region Žatec

Jubilanti, kteří se dožívají jubilea v prvním čtvrtletí roce 2006:

Anna Krátká, 1. 1. 85 let, Žatec. Evženie Štípková, 1. 1. 75 let, Velemyšleves. Richard Hájevský, 1. 1. 65 let, Vroutek. Ing. Lydie Šehoferová, 2. 1. 75 let, Plzeň. Jiří Náhlavský, 2. 1. 75 let, Žatec. Václav Najman, 2. 1. 75 let, Žatec. Jiřina Zetková, 10. 1. 75 let, Žatec. Marie Vostrá, 12. 1. 70 let, Žatec. Anastázie Stropnická, 10. 1. 75 let, Podbořany. Ing. Václav Petříček, 11. 1. 80 let, Podbořany. Marie Jirásková, 14. 1. 75 let, Žatec. Antonie Řádová, 19. 1. 80 let, Blšany. Naděžda Slaviková, 27. 1. 75 let, Očihov. Miroslav Herblích, 2. 2. 65 let, Podbořany. Jiřina Sekretová, 8. 2. 70 let, Žatec. Vít Poliščuk, 14. 2. 80 let, Žatec. Jiřina Lukešová, 25. 2. 75 let, Strkovice. Jiřina Hevierová, 27. 2. 65 let, Podbořany. Marie Ježková, 28. 2. 75 let, Žatec. Vlasta Mašková, 2. 3. 75 let, Žiželice. Václav Kadlecěk, 8. 3. 75 let, Křtiny. Vlasta Kašparová, 13. 3. 80 let, Žatec. Jaroslav Lipavský, 15. 3. 85 let, Křtiny. Antonín Stadnický, 17. 3. 75 let, Vroutek. Vladimír Cajtchamr, 17. 3. 75 let, Sifem. Emanuel Tvrzník, 20. 3. 85 let, Jimlín. Marie Kaprálová, 23. 3. 80 let, Podbořany. Marie Jedličková, 26. 3. 70 let, Očihov. Josef Mráček, 15. 3. 91 let, Louny. Antonie Milerová, 8. 3. 93 let, Žatec. Antonie Macáková, 14. 3. 92 let, Podbořany. Dodatečně přejí ještě Antonínu Žáčkovi, který oslavil 30. 11. 2005 - 80 let v Očihově, na něhož jsem zapomněla a možná i některým krajanům, u nichž nemám data narození.

Všem těmto členům mnoho zdraví, štěstí a životního optimismu do dalších let přeje za náš region

Kamila Ondrová

Zároveň přejí našim členům a všem krajanům z Čech i Moravy šťastné a spokojené svátky vánoční, a do nového roku 2006 hodně moc zdravíčka a božího požehnání, a totéž i naši redakci Zpravodaje.

Všem jubilantům a též ke krásné briliantové svatbě blahopřeje i redakce Zpravodaje.

NAŠE ŘADY OPUSTILI ...

Nekrolog ...

Narozen 20. 9. 1921 ve Velkém Špakově, zemřel 20. 10. 2005 ve Vlčovicích, okr. Fulnek. Mezi tato dvě data a názvy dvou obcí se vešla informace o tom, že své blízké a známé opustil kapitán v. v. **Vladimír Dušek**.

Jak žil? Vyučený kovář nastoupil v březnu 1944 do čs. jednotky v Jefremově, ale místo parašutistou se stal samopalníkem u 1. čs. tankové brigády. Přesto, že byl dvakrát lehce zraněn, bojoval od Krosna až do Svidníku, kde byl zraněn vážně. Po vyléčení se vrátil k Petrasovými samopalníkům, zúčastnil se bojů a osvobození Ostravy. Byl vyznamenán Čs. válečným křížem 1939 a Řádem velké vlastenecké války SSSR a kromě toho dalšími vyznamenáními a medailemi. V roce 1946 se z kováře stal zemědělcem ve Vlčovicích - nejdříve soukromým, pak družstevním, kde kromě své práce děle než deset let působil v představenstvu. Vedl nespočet besed ve školách a jinde o boji a obětech čs. a sovětských vojáků za naši svobodu. Po reemigraci svých blízkých se v roce 1947 oženil s Aničkou Štajnerovou, devatenáctiletou dívkou z České Janovky, obce téměř sousedící s jeho rodným Špakovem. Vychovali dva syny a dceru, kteří jej obdařili čtyřmi vnuky-kluky, a jejich rodiny pak dvěma pravnoučaty.

Kdo jste ho znali, vzpomeňte dobrého člověka.

Jiří Hofman

Moravskoslezský region

Oznamujeme všem krajanům smutnou zprávu. Dne 5. listopadu zemřela paní Eleonora Honková-Klabanová ve věku 81 let. Pocházela z obce Mstěšín a její poslední bydlíště bylo v Suchdole nad Odrou.

Dne 13. září zemřela po krátké a těžké nemoci paní Irena Čábová - Mašovská, ve věku 66 let. Pocházela z obce Chomout, bytem Kunín. Paní Čábová byla dlouholetou členkou a v posledních letech byla důvěrníci pro obec Kunín a Šenov u N. Jičína.

Rovněž sdělujeme našim krajanům, že v měsíci září zemřel ve věku 76 let pan Košťál Josef. Pocházel z obce Lipiny. Bytem Otrokovice.

Dodatečně ještě oznamujeme, že v měsíci dubnu zemřel Hoták Antonín ve věku 77 let. Pocházel z obce České Ozerany, bytem Křmlov

Kdo jste je znali, věnujte jim tichou vzpomínku. Upřímnou soustrast všem pozůstalým projevuje

za region Dr. Vladimír Samec, předseda a Marie Seitlová, tajemnice

Region Žatec

Dne 4. října zemřela naše členka Anna Reová ze Stránek ve věku 83 let, pocházela z Knerut.

V říjnu zemřel rovněž náš člen Jan Fencel z Křty, rodák z Buderáže, ve věku 77 let.

Zemřelým tichou vzpomínkou a pozůstalým upřímnou soustrast projevuje za region

Kamila Ondrová

Region Šumperk

16. 10. 2005 zemřela paní Alice Pastrňáková-Hnízdilová z Knerut, bytem v Šumperku a dne 18. 10. 2005 paní Anna Cinegrová-Andělová z Hlinska, bytem v Libině. Paní Cinegrová, pokud jí to zdravotní stav jen trochu dovolil, se velice obětavě starala o „své“ libinské krajané a obě se také podílely na práci

regionu, ať pomocí při pečení koláčků a také při zajišťování každoročních setkání krajanů.

Jménem krajanů šumperského regionu vyjadřujeme upřímnou soustrast všem pozůstalým

Za region Alena Kubelová

Region Rakovník

Všem přátelům a známým oznamujeme, že nás v prvním pololetí opustil pan Teodor Červenka ve věku 88 let, hulečský rodák, bývalý příslušník Svobodovy armády.

Ve druhém pololetí 31. 10. 2005 náhle zemřel pan Květoslav Kinšt ve věku 56 let, člen Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel a člen výboru.

Budíž jim země lehká! *Za region L. Růžičková*

Region Praha

Dne 25. 10. 2005 zemřel po krátké a těžké nemoci ve věku 91 let nejstarší člen pražského regionu pan Jaroslav Šatava, podplukovník v. v., původem z Buršovky České na Volyni, příslušník 1. čs. armádního sboru v SSSR, který se Sborem prodělal celou Karpatsko-Dukelskou operaci a další boje až do konce války. Vážili jsme si ho a budeme s uznáním a úctou vzpomínat. *Za region Irena Malinská*

Redakce Zpravodaje se připojuje k projevům účasti všem pozůstalým.

DARY došlé na konto Sdružení říjen 2005

Jiří a Evženie Kubíkovi 500 Kč

Zbigniew Wojcieszek z Warszawy - 1000 Kč

Region Praha

Vladimír Hlaváček, Praha 200 Kč, Jan Toušek, Uhlířské Janovice 150 Kč, Lucie Siegerová, Praha 850 Kč a Stanislav Kopecký Žiroctice 100 Kč

Region Žatec

M. a V. Hofmanovi, Postoloprty 200 Kč a Jiřina Skalická, Žatec 100 Kč

Region Šumperk

Václav Fric, Vikýřovice 200 Kč, zemřelá paní Hajná naše krajanka a členka pověřila svou dceru Žeňu a syna Vladimíra aby přispěli za ní na Zpravodaj 500 Kč

Díky

Region Chomutov:

Marie Zelenková, Račetice 200 Kč, Helena Zárybnická, Dvůr Králové 100 Kč a Václav Kytl, Mašřov 300 Kč

Ve Zpravodaji č. 8 bylo omylem uveřejněno chybné bydlíště našich členek, které darovaly na tiskový fond po 50 Kč, Pelcové Emilie a Zikmundové Marie. Jejich bydlíště je Klášterec n. Ohří.

Region Žatec

Marie Kočinová, Žatec 200 Kč

Všem dárcům ze srdce děkujeme!

Dary pro Moravskoslezský region

Vladimír Knob, Fulnek 200 Kč, Stanislav Kabát, Příbor 200 Kč, Ludmila Mondeková, Osoblaha 100 Kč, Slávka Gajdošiková, Kokory 100 Kč, Jaroslav Moravec, Fulnek 100 Kč, Terezie Zajíčková, Kujavy 100 Kč, Božena Štefková, Ostrava 200 Kč

Region děkuje

Vánoce, Vánoce přicházejí.....

*Blíží se vánoční svátky,
Šťastné v kruhu rodiny,
Snad všichni si zazpíváme
Neseme Vám noviny ...*

*Ať si pěkně užívají
Svátky Vánoc čtenáři,
Ať se jim v Novém roce
co si přejí podaří*

Důležité upozornění! Jelikož se množí dotazy dárců na název a číslo konta Sdružení, rozhodli jsme se, že tento údaj budeme uvádět v každém čísle Zpravodaje.

Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha. **Číslo konta:** 000000-1937591369/0800, Čs spořitelna a.s. - Rytířská 29, Praha 1. **Dary můžete posílat i na adresu hospodářky Sdružení: Marie Nečasová, Svidnická 509, 181 00 Praha 8, tel.: 233 550 070.** Prosíme čtenáře, aby nás neupomínali o zveřejnění darů-dary můžeme uveřejnit teprve po obdržení účetního dokladu!! **Krajané! Neposílejte v žádném případě peněžní dary na adresu redaktorky! Díky za pochopení.** Záležitosti týkající se evidence členů - změny adres, přihlášky nových členů - ukončení členství a veškeré dotazy toho se týkající zasílejte na adresu: **Antonie Kramná, ul. Černého 513/5, 182 00 Praha 8,**

Tiráž: Zpravodaj vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřeby svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají jejich autoři. Vychází jako občasník. Šéfredaktor: Věra Latzelová. Příspěvky nejsou honorovány, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte do 3. každého měsíce na adresu: Věra Latzelová, Slapská 1910/6, 100 00 Praha 10. Podávání novinových zásilek povoleno Česká pošta, s.p. odštěpným závodem Praha č.j.nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Toto číslo vyšlo: 29.11.2005.